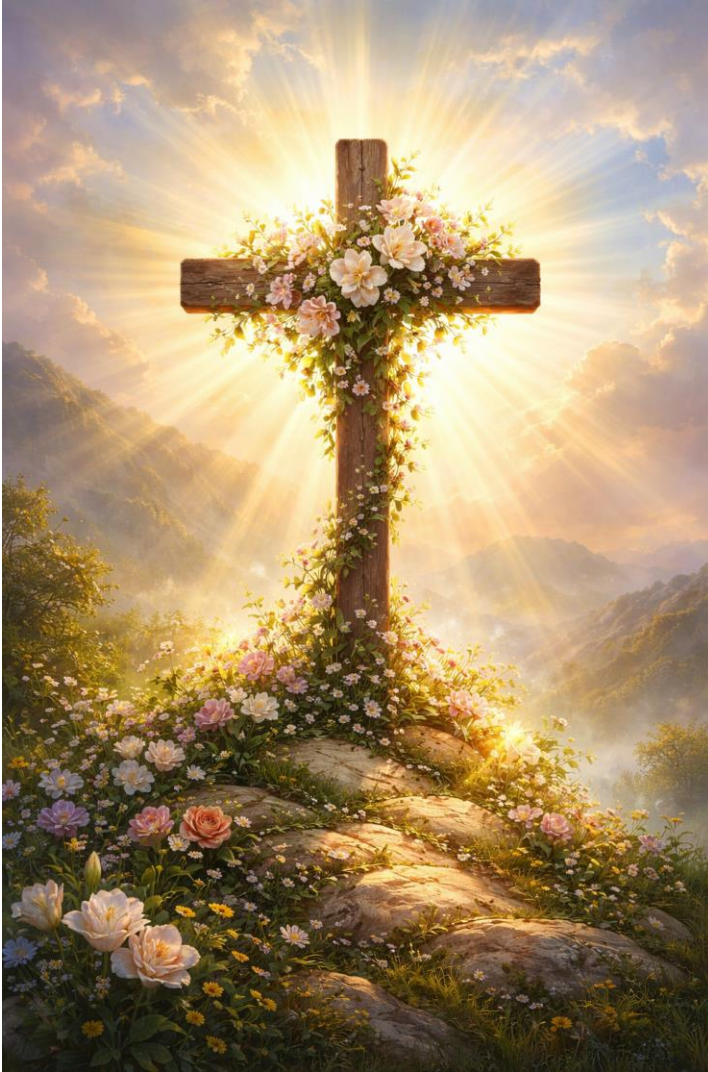

Khi Thập Giá Nở Hoa

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

Trong cuộc sống, ta thường dễ nhận ra một điều rất lạ: những người thật sự lạc quan và vui vẻ thường là những người có tâm hồn hiền lành. Họ không phải là người chưa từng đi qua đau khổ. Ngược lại, nhiều khi chính họ là người đã nếm trải nhiều thử thách hơn người khác. Nhưng dường như trong họ có một nguồn sáng dịu dàng nào đó, khiến nỗi buồn không thể ở lại quá lâu.

Người có tâm thiện thường sống nhẹ nhàng. Họ không mang theo trong lòng quá nhiều oán trách, không nuôi dưỡng những ý nghĩ cay nghiệt. Vì thế tâm hồn họ giống như một khu vườn ít gai góc, nơi những niềm vui nhỏ bé cũng dễ dàng nảy mầm. Có lẽ vì vậy mà từ xưa cổ nhân đã nói: người thiện thường trở thành thầy của người bất thiện, bởi chính sự bình an trong họ là một bài học.

Trong đời sống đức tin, điều này càng trở nên rõ ràng hơn. Những người bước đi lâu năm trên con đường của **Jesus Christ** nhiều khi lại là những người có nụ cười hiền hòa nhất. Họ không phải là những người chưa từng vấp ngã, cũng không phải là những người chưa từng chịu thử thách. Nhưng họ đã học được một điều: sau thập giá luôn có ánh sáng của bình minh.

Trong truyền thống Kitô giáo, thập giá thường được hiểu như biểu tượng của đau khổ, của hy sinh và của những gánh nặng đời người. Nhiều người vì thế mà tưởng rằng theo Chúa là chấp nhận một cuộc sống buồn bã, nặng nề, như thể đời sống đức tin là một bản trường ca bi kịch kéo dài từ lúc sinh ra cho đến khi nhắm mắt.

Nhưng nếu nhìn sâu hơn vào lời của Chúa, ta sẽ thấy ý nghĩa của thập giá không phải như vậy.

Chúa đã nói rằng: ai muốn theo Ngài thì hãy vác thập giá mình hằng ngày. Lời nói ấy không phải là một lời mời gọi con người sống mãi trong đau khổ. Nó giống như lời mời bước vào một hành trình. Trên hành trình ấy, con người học cách mang lấy những thử thách của mình với lòng tin và sự kiên nhẫn.

Thập giá không phải là điểm kết thúc. Thập giá là con đường dẫn đến một sự biến đổi.

Có lẽ vì thế mà nhiều người sau khi đi qua những thử rèn sâu sắc của đời sống lại trở nên nhẹ nhàng hơn trước. Họ không còn quá khắt khe với thể gian, cũng không quá nghiêm khắc với những lỗi lầm của người khác. Trong mắt họ, cuộc đời dường như rộng lượng hơn. Nụ cười của họ cũng hiền hòa hơn.

Họ giống như người đã từng nhìn thấy một điều rất lạ: thập giá có thể nở hoa.

Hình ảnh ấy nghe có vẻ nghịch lý, nhưng lại rất gần với quy luật của tự nhiên. Hạt sen được gieo xuống bùn không phải để mãi mãi nằm trong bùn. Nó đi qua bùn để một ngày trời lên mặt nước và nở thành một bông hoa thanh khiết. Bùn không phải là mục đích của hạt sen; bùn chỉ là con đường của sự sinh trưởng.

Thập giá cũng vậy.

Người Kitô vác thập giá đời mình không phải để mãi mãi gánh nặng. Họ vác nó cho đến khi thập giá bắt đầu nở hoa.

Khi hoa chưa nở, người ta còn phải bước đi trong thử thách. Nhưng khi hoa đã nở, gánh nặng dường như biến thành một điều khác. Lúc ấy hành động vác không còn là trung tâm nữa; thay vào đó là sự chiêm ngắm.

Con người bắt đầu nhìn thấy vẻ đẹp ẩn giấu trong những hy sinh của mình.

Trong các câu chuyện của Phúc Âm, có một nhân vật xuất hiện rất ngắn ngủi nhưng lại mang một ý nghĩa sâu xa. Đó là **Simon of Cyrene**, người đàn ông dân ngoại đã được lính La Mã buộc phải vác đỡ thập giá cho Chúa trên con đường lên đồi Golgotha.

Chúng ta không biết nhiều về cuộc đời của Simon. Kinh Thánh chỉ kể rằng ông tình cờ đi ngang qua và bị gọi lại để giúp vác thập giá. Nhưng chính cái khoảnh khắc tình cờ ấy lại trở thành một trong những khoảnh khắc đáng nhớ nhất của lịch sử đức tin.

Simon không phải là một môn đệ nổi tiếng. Ông cũng không phải là người theo Chúa từ đầu. Ông chỉ vác thập giá ấy một lần duy nhất trong đời.

Nhưng đôi khi chỉ một lần như thế cũng đủ.

Có lẽ Simon sau này không cần phải ngày ngày đứng ở các ngã ba ngã tư để chờ xem liệu Chúa có đi ngang qua nữa hay không. Cuộc gặp gỡ ấy đã xảy ra, và nó đã hoàn thành ý nghĩa của mình. Một lần vác thập giá đã trở thành một dấu ấn không thể xóa nhòa trong cuộc đời ông.

Có những cơ hội trong đời cũng giống như vậy. Chúng không lặp lại nhiều lần, nhưng khi chúng đến, chúng mở ra cho con người một cánh cửa đặc biệt. Ai bước qua cánh cửa ấy sẽ mang theo một ký ức thiêng liêng suốt cả cuộc đời.

Có lẽ Simon đã không hiểu hết ý nghĩa của việc mình làm vào ngày hôm đó. Nhưng trong ánh sáng của lịch sử, hành động nhỏ bé ấy lại trở thành một biểu tượng: con người có thể chia sẻ gánh nặng với Thiên Chúa.

Và chính trong sự chia sẻ ấy, thập giá bắt đầu nở hoa.

Khi người ta nhìn lại cuộc đời mình sau nhiều năm tháng, họ thường nhận ra rằng những điều làm cho tâm hồn họ trưởng thành nhất không phải là những ngày tháng dễ dàng. Đó thường là những đoạn đường khó đi, những gánh nặng tưởng chừng quá sức.

Nhưng cũng chính ở những đoạn đường ấy, con người bắt đầu khám phá ra sức mạnh bên trong mình, và đôi khi cả sự dịu dàng của ân sủng.

Đến một lúc nào đó, họ quay lại nhìn cây thập giá đời mình và ngạc nhiên nhận ra: trên đó đã có những bông hoa.

Những bông hoa của sự hiểu biết.
Những bông hoa của lòng cảm thông.
Những bông hoa của niềm hy vọng.

Khi ấy, thập giá không còn chỉ là biểu tượng của đau khổ nữa. Nó trở thành biểu tượng của sự biến đổi.

Người ta không còn chỉ vác nó nữa.
Người ta bắt đầu chiêm ngắm nó.

Và trong sự chiêm ngắm ấy, họ nhận ra một điều giản dị mà sâu sắc: có những bông hoa chỉ nở trên thập giá.